

Kovács Natália

EMBERI TÍPUSÚ
TALÁLKOZÁSOK

SAJTOS KATA REJTÉLYES ESETEI

Kovács Natália illusztrációival
Borítófotó: Huppauer László

A ZAGYVAVIHAROSI ESET

I. A TALÁLKOZÁS

Amikor évekkel ezelőtt a nyakamba vettem Zagyva megyét, még nem sejtettem, hogy mekkora sztori pottyán ott az ölemben. Egy bájosan eredeti és igazán emberi történetet találtam, amelyben egy, a hegyek között megbújó, apró falu közössége emberségből, áldozatkészségből és békés együttélésebből jelesre vizsgázott.

A Színes Újság szerkesztőjeként vállaltam egy újságírók által nagyon utált feladatot: jelentéktelen, eldugott falvakról kellene valami olvasható cikket összehozni. Zagyva megyében ez még a szokásosnál is nehezebb dolog, mert ott aztán tényleg semmi nem történik – gondoltam én. A főszerkesztő azonban kérlelhetetlen volt, vitának helye nincs, menem kell. Lássuk a jó oldalát – törődtem bele –, legalább utazok egy jót, s az egészet kihívásként fogtam fel.

A kis falvak közül Koloncost választottam elsőként, mivel annak iskolája is van, így feltételezhetően a fiatalabb és az idősebb generáció is lakja a falut, s talán be tudnak számolni valami újdonságról. Megbeszéltem egy találkozót a polgármesterükkel, aki lelkesen invitált, hogy „Tessék csak jönni, van itt esemény, hajjaj!” Így hát útnak eredtem a hegyek-völgyek világába, de – ugye, mondanom sem kell? – sohasem értem oda Koloncosra...

Alábecsültem egy kicsit a teherbírásomat, amikor úgy döntöttem, hogy két üveg vizet viszek az útra. Távolság volt még a

célállomásom, s a szomjúság egyre kínzóbbá vált. Elterveztem, hogy a következő faluban felkeresem a kocsmát, és feltankolok innivalóból. Szokásommá vált, hogy az apró településeken szeretettel betérek a helyi vendéglátó egységekbe, mert ott pillanatok alatt sok lényegeset megtudhat az ember a körülményekről.

Hamarosan előbukkant a lankák közül egy erdősáv, majd a falu szélét jelző tábla, rajta a Zagyvaviharos névvel. Rögtön az jutott eszembe, ugyan honnan kaphatta ezt az elnevezést, hiszen olyan békés, nyugodt kis településnek látszik. És egészen apró. A falu közepén mindjárt bele is botlottam a kocsmájukba. Ahogy kiszálltam a kocsimból, a házak ablakaiból öreg arcok bámultak engem, s mire odaértem a bejáratához, a szemem sarkából visszasandítva láttam, hogy középkorú férfiak somfordálnak a házak felől a kocsmára irányába.

Belépve azonnal megnyugodtam, hiszen az ajtóval szemben, a hűtőszekrényben többek között csábító ásványvizes palackok is voltak. A kocsmáros egy asszony volt, kedvesen üdvözölt. Rajta kívül csak két fickó állt ott, egyikük vendég, a másik meg – egy hatalmas termetű férfi – szemlátomást a felszolgáló személyzet volt egymagában. Kértem három palack vizet és egy kávét is. Ekkor már mind mosolyogtak. A nagydarab hozta ki nekem a kávémat, s egy olyan széleset vigyorgott mellé, hogy hangosan kacagnom kellett. Aztán észrevettem, hogy kintről lassan szivárognak be az imént odakint gyülekező emberek. Méregetni kezdtek engem, de egyáltalán nem voltak tolakodóak, inkább úgy tűnt, nem mernek megszólítani.

Egyikük végül megtörte a csendet, s odaszólt a kocsmáros nőnek:

– Gizi! – s hozzá egy félreérthetetlen fejmozdulattal felém intett.

Nos, Gizi értett a szóból, letette a poharat, amit éppen törölgetett, és elindult az asztalomhoz.

– Látom, Kedvesem, maga messziről jött – állapította meg.

– Igen, Fehérvárról jöttem, Sajtos Kata újságíró vagyok a Színes Újságtól. Koloncosra készülök, csak átutazom az Önök faluján – mutatkoztam be, de erre már felkapták a fejüket a fiúk is, s közelebb húzódtak.

– Szóval újságíró, Kisasszony? Aztán miért megy Koloncosra? – tette fel a kérdést az egyikük.

– Riportot készítek az ottani polgármesterrel, mert érdekel a falu fejlődése, és ha van valami újdonság, akkor cikket írok belőle – mondtam kedvesen, s szürcsölgetni kezdtem a kávémat.

A válaszomra szinte egy emberként bújtak oda hozzám, és kórusban közölték:

– Koloncoson? Nem történik ott az égvilágon semmi! Minek megy oda? Viharosról is tudna cikket szerezni!

Mit mondjak, vártam ezt a reakciót, hiszen minden elzárt közösség vágyik rá, hogy benne legyen az újságban. Kaptam az alkalmon, és huncutul visszakérdeztem:

– Nocsak! Történt valami érdekes Zagyvaviharoson? Én még csak nem is hallottam erről a faluról – mondtam, mire valamennyi jelenlévő szeméből sugárzott, hogy most meg kell ragadniuk az alkalmat a mesélésre.

Izgatottan diskurálni kezdtek, amiből csak annyit értettem, hogy egyikük elszalad Gerendás Sanyeszért, a másik meg hozza Felcser Lalit, a Gizi urát, meg még valakit, aztán visszajönnek. Gizi mellém ült, s bátortalanul kérdezte:

– Akkor itt marad, Kisasszony? Elmondjuk magának a mi történetünket. Mert mi még nem mondtuk ám el senkinek! Írja csak meg, de úgy, hogy ne zaklasson emiatt bennünket senki! Így igaz, oszt' kész!

– Természetesen maradok, meghallgatom, ha olyan fontos ez Önöknek. De mondja, Gizi, miért nem beszéltek eddig a dologról? – bújt ki belőlem az újságíró.

– Hát, tudja, a Tóni miatt – mondta, és szeretettel nézett a háttérben szorgoskodó böhöm férfira.

Mi tagadás, erről a fickóról el tudnék képzelni titkos történeteket, mivel már a megjelenése is impozáns, és olyan

különös fazon. Alig vártam, hogy visszajöjjön a küldöttség, mert nélkük – úgy tűnt – nem kezdik el.

– Tudja, a Tóni igen jó fiú, itt mindenki nagyon szereti, és nem akarjuk, hogy bárki bántsa őt. Pedig néhány éve még meg is akarták ölni szegényt! – tette hozzá Gizi, amitől aztán azonnal meglódult a fantáziám.

Eldöntöttem, bármi is sül ki ebből, eleget teszek a kérésüknek, s írok a történetükből, ha nem is cikket, egy novellát biztosan, mert annyira megfogott az elszántságuk, hogy tudassák a világgal az ő titkukat.

Amikor lélekszakadva megérkeztek az emberek, némi levegővétel, majd hosszabb bemutatkozás után rá is tértek a mesélésre. A jó hangulatú társaság azon a délelőttön egy egészen megdöbbentő eseményt festett le nekem, amit most átadok a maga természetességében. Meghagytam a helyszínek és a szereplők neveit. (Úgy látszik, ebben a faluban hagyományosan amolyan magyarázó szövegek nőttek egy-egy névhez, ami nekem nagyon megtetszett.) Meggyőződésemmel, hogy senki sem fogja őket bántani. Manapság az efféle történeteket úgysem veszik komolyan, pedig szerintem minden szavuk igaz.

II. A BALESET

Néhány évvel ezelőtt a hegyek között rejtőző Zagyvaviharos falu életében jelentős fordulat állt be. Persze ne higgyük, hogy a lakosság valami savanyú lében vegetált volna azelőtt is. Ellenkezőleg, apró falu lévén, a viharosiak nagyon összetartó, egymást jól ismerő, szeretnivaló emberek voltak mindig is. A falu és lakói ügyes-bajos dolgait rendre megtárgyalták – a kocsmában. Gyakorlatilag ez volt a helyi kultúrház. Ide járt öreg, fiatal, asszony és férj, ha valamit szeretett volna megtudni. Így volt ez rendjén, hiszen e nélkül már talán nem is létezne a falu.